

Vitazstvo Srdca

A OBRÁTILI SA...

Rodina Panny Márie

2017 (III) / č. 116

*„Keď rozjímame nad Ježišovým životom,
cítime potrebu hlbokého obrátenia,
ako aj naliehavosť oživiť vieru v Ježiša Krista.“*

Pápež František, 10. októbra 2016

Draho zaplatené obrátenie

Milí čitatelia, priatelia a dobrodinci, v tomto vydaní Víťazstva Srdca sa dočítate o obrátení. Je to téma, ktorá sa týka nás všetkých, pretože skutočné obrátenie je každodenné obrátenie. Cíti to každý, kto sa úprimne snaží žiť podľa evanjelia, podľa Ježiša Krista. Naša „normálna“ cesta obrátenia – to sú predovšetkým každodenné pády a vstávania. Iba zriedkavo je to výnimočná udalosť milosti, ktorá je pre človeka otrasom a radikálne ho zmení. Občas sa totiž stane čosi, čo prirovnávame k Šavlovmu zážitku pred Damaskom, keď sa rozlúskne mimoriadne tvrdý oriešok a oči človeka sa otvoria pre nádherný svet viery. Nech je to akokoľvek, jedno je isté: Ježiš v zjednotení so Sedembolestnou Pannou Máriou obetoval svoj život za obrátenie každého jedného z nás. V nasledovaní Krista a v zjednotení s ním je aj každý z nás povolaný, aby svojimi modlitbami a obetami spolupracoval na obrátení hriešnikov a neveriacich. Presne to učila Kráľovná posvätného ruženca troch vizionárov z Fatimy, ktorí boli veľmi vynaliezaví v prinášaní obiet. Nasledujúce príbehy obrátenia rozličným spôsobom poukazujú na to, že sme skutočne zodpovední jeden za druhého a že si môžeme navzájom pomáhať nachádzať Krista a jeho lásku.

Mučeník baptistickej cirkvi a človek modlitby Ivan Mojsejev (1952 – 1972), o ktorom sme písali vo Víťazstve Srdca č. 5, bol už počas svojho života žiarivým príkladom pre druhých. Pochádzal z moldavskej Volantirovky a patril k evanjelikálnym kresťanom – baptistom. Počas dvojročnej vojenskej služby v Sovietskej armáde mu sila modlitby pomohla zázračným spôsobom pretrpieť mnohé mučenia a pokusy o prevýchovu, čo bolo pre jeho neveriacich kamarátov dôkazom existencie Boha. Keďže sa Váňa, ako ho volali jeho priatelia, nechcel za žiadnu cenu vzdať viery v Ježiša Krista, bol sovietskou tajnou službou KGB ako 20-ročný zavraždený.

Ivan mal 18 rokov a veriacim bol iba dva roky. Keď v novembri 1970 musel nastúpiť ako vojak do Červenej armády, bol si tento úprimný a priamy mladý kresťan vedomý: „Pán odo mňa chce, aby som ho vyznal a nemlčal, kdekoľvek budem.“ Každodenne trávil Váňa veľa času v modlitbe a vďaka tomu cítil už počas prvých mesiacov v armáde veľkú vnútornú premenu. S úžasom vnímal, ako v duši stále hlbšie prežíva Božiu prítomnosť a novú lásku, podobnú ticho horiacej sviečke pred ikonou. Ani výsluch, ani žiadna nespravodlivosť alebo vyhrážky nemohli narušiť jej pokojný plameň.

Jedného dňa na jar, v triede ešte nebol prítomný dôstojník, ktorý mal viesť politické školenie o vedeckom ateizme, si dvadsať vojakov nenúteno zapálilo cigaretu a začali s Váňom diskusiu: „Takže, Mojsejev, kto je ten tvoj Boh?“ – „Môj Boh je všemohúci.“ Vtedy rotmajster Prochorov, Armén z Jerevanu, nahnevane dupol nohou a provokatívne povedal: „Moment! Tým myslíš, že dokáže všetko?“ – „Áno, on dokáže všetko!“ – „Takže, ak tvoj Boh žije a je všemohúci, tak nám to dokáž,“ vyzývavo ho podpichoval rotmajster. „Keď tvoj Boh skutočne môže urobiť všetko, nech mi potom zajtra vybaví dovolenku, aby som mohol ísť domov. Potom v neho uverím.“ Všetci v miestnosti vedeli, že dostať dovolenku počas prvých mesiacov výcviku je absurdné, a preto úplne nemožné. Aj ostatní vojaci rozrušene vyhlasovali: „Ivan, predbežne považujeme všetko, čo rozprávaš, za výmysel. Ale ak tvoj Boh vybaví Pjetrovi Alexandrovičovi Prochorovovi dovolenku, potom uveríme, že vo vesmíre existuje Boh. Tak nech tvoj Boh dokáže svoju existenciu. Potom v neho uveríme.“ Pritom Ivana pozorovali a vnímali aj jeho vnútorný boj, ktorý sa mu zračil na tvári. Pozeral na napätých mužov okolo seba, a keďže nevedel, či je dobré dať Bohu takúto výzvu, ticho sa modlil o svetlo poznania: „Je to správne, čo požadujú, Pane?“ Vtedy vo svojom srdci jasne pochopil: „Povedz im, že urobím, čo žiadajú.“

Spätovne nadobudnutým pokojom a istotou, ktorá všetkých prinútila počúvať, sa obrátil na rotmajstra a nahlas povedal: „Zajtra pôjdeš domov na dovolenku, ale teraz zahod' cigaretu.“ Rotmajster napodiv poslúchol. „A teraz vyber z vrecka aj škatuľku! Odteraz už nebudeš fajčiť.“ Prochorov vybral škatuľku cigariet a hodil ju do pece, kde okamžite vzbĺkla. Až vtedy Váňa spozoroval, že sa pri dverách triedy a pozdĺž stien tlačila celá jednotka, asi 150 vojakov. Nastalo úplné ticho. Napätie povolilo až vtedy, keď do triedy vstúpil zadychčaný dôstojník a hneď začal s výučbou. Keď Prochorov večer ležal na svojej posteli a nemohol zaspáť, Váňa mu pošepkal: „Musím sa s tebou porozprávať o mnohých veciach, kamarát; zajtra, keďže Boh ti dá dovolenku, sa totiž staneš veriacim.“ – „Ty si sa zbláznil, Mojsejev,“ zamrmlal rotmajster celý nesvoj. „Ale veď si povedal, že uveríš, keď ti Boh zajtra ráno dá dovolenku!“ – „Samozrejme. Mnohí z nás to povedali.“ – „Veď práve! A preto sa musím s tebou porozprávať. Musíš predsa vedieť, v čo budeš veriť.“ Pobúrený, ale predsa so záujmom a zvedavo začal Prochorov počúvať svojho kamaráta, ktorý mu – zabalený do deky – celú noc s veľkým presvedčením vysvetľoval pravdy viery. Mohlo to skutočne byť tak, ako tvrdil Mojsejev, že prázdnota, ktorú Prochorov v sebe cítil a ktorú rezignovane akceptoval, bola v skutočnosti túžba po Bohu? „V tvojom meste je určite nejaká modlitebňa,“ povedal Váňa. „Máš na mysli to, čo je pre staré ženy? Myslím, že nie je,“ odpovedal rotmajster pobavene. „Ale určite je a chodia tam aj mnohí muži a mladí ľudia. Tí ti pomôžu.“ – „V mojom meste?“ – „Samozrejme! Budú sa tešiť, keď im porozprávaš, čo vykonal Pán. Ako ho len budú chváliť a ako ťa privítajú!“ – „Ach, Mojsejev, hučí mi v hlave od toľkých myšlienok ... ale vďaka, kamarát!“ Zostali im už len dve hodiny spánku, pretože Váňovou povinnosťou bolo skoro ráno priniesť chlieb do kasárni.

Keď sa v to ráno Váňa vrátil z blízkeho mesta Kerč do kasárni a odstaviť voz s chlebom, bol už Prochorov preč. Kamaráti Ivana obkolesili a nadšení mu oznámili novinku: z ústredia v Odese volal generál a dal príkaz, aby Prochorov okamžite dostal dovolenku. O necelých desať minút bol už rotmajster na ceste a ako blázon utekal, aby naskočil na poštový voz, ktorý mieril na stanicu. Jeden z vojakov chytil Váňu za rameno a radostne mu rozprával: „Niektorí dôstojníci vyšli von, keď nás počuli, ako sa smežeme a kričíme. A tak sme im povedali, čo sa stalo včera pred politickým školením. Mal si vidieť ich tváre, keď sme povedali, že všetko sa stalo presne tak, ako si povedal. Major Gidenko okamžite poslal niekoľkých vojakov k vlaku, aby Prochorova dovedli späť. Ale na stanici zazreli už len koniec vlaku, ktorý mizol v diaľke. Prochorov bol preč!“

Samotný Váňa neskôr pravdivo svedčil pred rozhnevaným plukovníkom: „*Boh chcel touto dovolenkou dokázať svoju existenciu; a dodržal slovo. Jemu nech patrí všetka sláva!*“ Keď sa rotmajster rozžiarený vrátil z dovolenky, častejšie Ivana priateľsky objal a so šťastným úsmevom ho nazýval „svojím bratom“. Keď chceli nadriadení pri jednom verejnom zhromaždení prípad s dovolenkou bagatelizovať, Prochorov sa pred celou jednotkou odvážne ujal slova a povedal: „*Čia moc tu pôsobila? Teraz verím, že Boh je, pretože kým vy ste mi chceli dovolenku odmietnuť, vykonal Boh zázrak, zjavný všetkým.*“

A tak aj mnohí iní vojaci uverili, že Boh skutočne existuje.

Keďže Ivan sa neochvejne pridržal svojej viery, do kasární nakoniec zavolali príslušníkov KGB. Tí svoju prácu vykonali s brutálnou krutosťou. Nakoniec dokaličené Ivanovo telo, krvácajúce z mnohých hlbokých rán a zabalené do deky, odviekli k blízkej pláži, so zámerom zamaskovať surové mučenie a jeho smrť pripísať nehode pri kúpaní v Čiernom mori. No skôr, ako navždy zamĺkli Ivanove bolestné vzdychy a modlitby, jeho vrahovia si museli vypočúť posledné slová tohto odvážneho mladého muža: „*Boh miluje všetkých hriešnikov.*“

Dôstojníci museli uznať: „Mojsejev je vždy presný, triezvy a v každom ohľade korektný; vynikajúci šofér. Okrem toho je tento mladý muž všade obľúbený a dobre vyzerá; má pravidelné črty tváre a jasné, pokojné oči. Čo sa týka plnenia povinností, na tohto baptistu nikto nič nenájde.“ Aby sa nadriadení uistili, že sa nikto viac nebude môcť nakaziť Mojsejevovými myšlienkami o viere v Boha, Váňovu jednotku W 1968 T po jeho smrti zrušili. Mladých vojakov porozdeľovali a rozposlali do všetkých kútov Sovietskeho zväzu. Ani dvaja z bývalej jednotky nezostali spolu. Ale mnohí si novozískanú vieru i napriek tomu vzali so sebou!

Prameň: Myrna Grant, *Gib nicht auf, Wanja!*, R. Brockhaus Verlag, Wuppertal

Po Ježišových stopách so štetcom v ruke

Geniálny francúzsky maliar James Joseph Tissot (1836 – 1902) bol na vrchole svojich tvorivých síl zasiahnutý milosťou a z ľahkovážneho bohéma sa stal „malujúci zvestovateľ“ Ježišovho života.

*P*o svojej prvej výstave v známom parížskom salóne sa v polovici 19. storočia stal oslavovaným portrétistom elegantnej spoločnosti francúzskeho hlavného mesta talentovaný, vtedy ešte len 23-ročný Tissot. Po niekoľkých úspešných rokoch v Londýne, kde viedol luxusný, ale aj škandalózný život, sa ako 46-ročný vrátil v roku 1882 opäť do Paríža, zdrvený smrťou svojej írkej milenky Kathleen Newton, ktorá zomrela na tuberkulózu. Opätovne sa snažil získať dobré meno. V roku 1885, keď práve pracoval na sérii obrazov zo sveta parížskych dám a hľadal záverečný motív, vstúpil do kostola Saint-Sulpice. Tissot, ktorý sa o vieru príliš nezaujímal, bol zrazu úplne nečakane a nevysvetliteľne „vtiahnutý“ do slávenia svätej omše. Keď kňaz pozdvihoval premenenú hostiu, mal Tissot vnútorné videnie, ktoré po niekoľkých bezsenných nociach zviditeľnil na plátne. Svoj výtvor nazval *Vnútorné hlasy*. Malba znázorňuje dvoch otrhaných, zlomených ľudí, sediacych uprostred ruín. Svoje krvácajúce ruky k nim vystiera trním korunovaný a zmučený Spasiteľ, odetý do vzácneho rúcha veľkňaza, a vysvetľuje im zmysel zmierného utrpenia. V jeho prítomnosti, plnej útechy, dostávajú obaja zlomení ľudia odvahu a silu, aby opäť zdvihli svoj batoh a aby, nasledujúc svoje „vnútorné hlasy“, začali nový život

*T*oto bol dôvod, prečo James Tissot namaľoval Vnútorne hlasy! Toto bol totiž okamih jeho radikálneho nového začiatku ako umelca i ako človeka. Ak sa doteraz o ňom hovorilo, že „*je katolíkom skôr preto, že sa chce páčiť, ale nie z presvedčenia*“, tak teraz sa maliar vrátil naspäť k živej viere svojej mladosti, hoci ho sprevádzali skeptické pohľady jeho známych a kolegov z maliarskych kruhov. Aj veľký impresionista Edgar Degas, jeho dlhoročný priateľ, trpko poznamenal: „*Teraz má teda svoje náboženstvo. Vraví, že vo svojej viere zažíva nepochopiteľné šťastie*.“ Na druhej strane pochvalný úsudok Vincenta van Gogha ukazuje, ako veľmi si Tissota vážili význační umelci tejto doby: „*Do jeho diela je vložené niečo z ľudskej duše, a preto je veľký, nezmerateľný, nekonečný...*“

*T*issot nedbal na reči a vo svojej novozískanej láske ku Kristovi sa čoskoro podujal na monumentálne dielo, ktoré ho malo úplne zamestnať na desať rokov: *Život nášho Pána Ježiša Krista*, cyklus 350 akvarelov, ktoré ilustrujú Ježišov pozemský život od narodenia až po nanebovstúpenie. Rok po svojom obrátení sa umelec vydal na cestu do Egypta, Sýrie a Palestíny. Tam žil rok a pol v ústraní, takmer ako mních, a dopodrobna študoval evanjeliá, ako aj krajinu a ľudí, orientálnu kultúru, jej zvyky, odievanie. Množstvom kresieb, skíc a fotiek chcel Tissot zachytiť Svätú zem, o ktorej mal mylnú predstavu, že od narodenia Krista zostala nezmenená. Keď „*pútnik vo Svätej zemi*“, ako sám seba nazýval, navštívil svojho otca, úprimného kresťana a úspešného obchodníka, a ukázal mu svoje mimoriadne realistické a detailné kresby, jeho otec zvolal: „*Podľa všetkého musím prehodnotiť moje doterajšie predstavy o biblickom svete!*“ Tento 80-ročný nábožný katolík bol prvý z mnohých, kto sa vďaka obrazom svojho syna umelca „*obrátil*“.

V akvarelových malbách, ktoré Tissot neskôr zhotovil podľa svojich nákresov, kládol skutočne najväčší dôraz na to, aby svedomitá historická pravdivosť o miestach a oblečení preniesla pozorovateľa do Ježišovej doby. Boh obdaroval jeho umeleckého génia zvlášť bohatou fantáziou a silou predstavivosti, takže pred duchovným zrakom maliara Tissota začali ožívať scény a postavy a on akoby doslova videl tváre, farby, látky a všetky ostatné detaily. Umelec si často bolestne povzdychol: „*Ach, všetky tie veci, ktoré som v Ježišovom živote videl, ale na ktoré som sa nedokázal rozpamätať! Príliš nádherné, aby som ich dokázal zachytiť!*“

*S*tvárnenie života Krista, obraz za obrazom, nazýval Tissot meditáciou. Keď od roku 1894 vystavoval svoj novozákonný cyklus v Paríži, Londýne a New Yorku, oduševnené publikum stálo pred jeho obrazmi s obdivom a bážňou, často dojaté k slzám. V roku 1896 sa ako 60-ročný opäť vydal do Palestíny a neúnavne pracoval na sérii obrazov zo Starého zákona, z ktorých až do svojej smrti dokázal dokončiť 95 akvarelov. Tissot ako veriaci naplnil svoje povolanie stať sa podobným Kristovi, a to svojím neúnavným bádáním a maľovaním až do poslednej chvíle. Jeho umelecká tvorba sa pre neho stala jedinečnou, nevšednou cestou nasledovania Krista.

Prameň: Judith F. Dolkart (Hrsg.), *James Tissot - The Life of Christ. The Complete Set of 350 Watercolors*, Brooklyn Museum, New York

Knižné vydanie 350 ilustrácií sa stalo medzinárodným bestsellerom. Už dávno predtým mal Tissot v úmysle vydať vo viacerých zväzkoch, spolu s textami zo štyroch evanjelií, svoju obrazovú meditáciu Nového zákona, „*napísanú*“ štetcom a vodovými farbami. Čoskoro nato sa skutočne hovorilo o Tissotovej Biblii. Svoj novozákonný cyklus uzavrel Tissot obrazom Portrét pútnika, ktorý znázorňuje jeho samého medzi liturgickými predmetmi používanými pri pohrebe. Každého vnímavého pozorovateľa a „*čitateľa*“ jeho obrazov ním prosí o modlitbu: „*Ty, kto si čítal tieto zväzky, napísané pre teba, na tvoj úžitok, a si možno dojatý tým, čo obsahujú, ... prednes za ich autora túto modlitbu:*

Ó Bože, zmiluj sa nad dušou toho, kto vytvoril túto knihu. Tvoje svetlo nech mu svieti a daj, nech odpočiva v Tvojom pokoji. Amen.“

Alessandra di Rudini-Carlotti

1876 - 1931

Alessandra di Rudini sa narodila 5. októbra 1876 v blízkosti Neapola v rodine významnej sicílskej šľachty. Jej otec markíz di Rudini, ktorý sa už ako 25-ročný stal starostom mesta Palermo, neskôr dlhšie obdobie zastával úrad ministerského predsedu v Ríme. Sandra bola od detstva tvrdohlavá a nepoddajná. Keďže sa o svoju dcéru matka zo zdravotných dôvodov nemohla starať, priviedli 10-ročné dievča do internátnej školy k sestram Ježišovho Srdca do Ríma v nádeji, že sa tam naučí ovládať svoj neskrotný temperament. Keďže však bola Sandra vzdorovitá a neustále vymýšľala rôzne hlúposti, ktorými „nakazila“ aj svoje spolužiačky, ku koncu roka ju vylúčili zo školy. Ako veľmi však jej duša túžila po pravej láske, môžeme vytušiť z vyznania, čo spätne napísala o svojom prvom svätom prijímaní:

„V okamihu môjho stretnutia s Pánom som prijala milosť, ktorá mi vryla do srdca jedinečnú, nezmazateľnú spomienku. Celkom zreteľne som zažila Božiu prítomnosť a mala som jasné vedomie, že len On sám ma môže naplniť a že jedného dňa budem celkom patriť jemu. V tomto okamihu, ako však už aj predtým, som počula vo svojej duši slovo ‚karmel‘ a bola som si istá, že raz sa do karmelu dostanem. No vtedy som ani len netušila, čo je to ‚karmel‘.“

V liberálnom kolégiu vo Florencii sa za krátky čas stala zo Sandry vynikajúca žiačka, pretože riaditeľka jej poskytla priestor na to, aby sa mohla nerušene oddávať svojej nenásytnej záľube v čítaní. No práve pre túto svoju mániu upadla čoskoro do hlbokkej duchovnej krízy. Nielen to, že istý neveriaci učiteľ u 13-ročnej inteligentnej Sandry vyprovokoval prvé pochybnosti o viere, ale aj čítanie Ježišovho života od Renana, ktorý popiera Ježišovo božstvo, sa stalo pre jej dozrievajúcu vieru osudným.

© dni, keď dočítala spomínanú knihu, napísala, že to bol jeden z najsmutnejších dní v jej živote: *„V tomto okamihu som cítila, že život stratil pre mňa svoj skutočný dôvod na existenciu. Zdalo sa mi, akoby sa všetko okolo mňa rúcalo, a zúfalo som hľadala pevnú oporu mimo mňa. Spomínam si na noci plné strachu a neopísateľných múk. Neexistuje horšia bolesť ako duchovná, ktorá hľadá pravdu a nevie ju dosiahnuť.“*

Sandra upadla do hlbokkej temnoty. Pri hľadaní rozptýlenia sa dostala do najvyberanejšej spoločnosti: podnikla okružnú plavbu na súkromnej jachte nemeckého cisára Wilhelma II. a udržiavala úzke vzťahy s kráľovnou Margarétou z Talianska.

Mladá nevesta

Ako 18-ročná prekvapila Sandra svoje okolie tým, že sa vydala za neveriaceho, o desať rokov staršieho markíza Marcella Carlottiho. Mladomanželia sa usadili na nádhernom Carlottiho majetku pri Gardskom jazere. Alessandra porodila dvoch synov, Antonia a Andreasa. Čoskoro ale Marcello ochorel na tuberkulózu a začiatkom roka 1900 vedel, že sa už nikdy neuzdraví. Jeho žena, ktorá sa o neho starala, v tom čase napísala: „*Marcello sa snaží pôsobiť vyrovnane, skôr by som povedala, že až ľahostajne. Aj napriek tomu som si istá, že všetko je len pretváрка a že ten nešťastník trpí dvojnásobne, lebo si nechce priznať, že trpí.*“

Alessandra, ktorá ešte stále nosila v sebe korene kresťanskej viery, nechcela svojho milovaného manžela nechať bez sviatostí, a preto sa obrátila na preláta Serenelliho, kňaza z Verony. Tento kňaz však mohol ťažko skúšanej rodine vyjadriť len svoju spoluúčasť, lebo markíz odmietal akúkoľvek duchovnú pomoc. Zomrel 29. apríla 1900 bez najmenšieho náznaku, že by sa otvoril Božej pravde. Alessandra zostala vo veku len 24 rokov vdovou s dvoma deťmi. V novembri 1901 napísala prelátovi Serenellimu:

„*Veľmi trpím tým, že nemám ideál; v mojom živote vládne prázdnota, ktorá sa ničím nedá naplniť, žiadnym rozptýlením, žiadnym bláznovstvom, žiadnou činnosťou. Čo mi osoží, že som zdravá a bohatá, že mám dobré meno, keď sa protivím sama sebe?*“ Plná pochybností sa Sandra obrátila na Boha. „*Niekedy som sa modlila a úpenlivo som prosila Boha o svetelný lúč milosti a predovšetkým o dar viery.*“ Všetku silu, ktorá jej zostala, investovala do výchovy svojich synov, ale nevýslovne trpela stratou manžela, ktorému darovala všetku svoju lásku. Jej veľkou útechou bolo jazdenie. Už v mladosti mala sama pre seba štrnásť čistokrvných koní, ktoré volala po mene a pravidelne na nich jazdila. Keď na svojom dostihovom koni cválala po brehu Tyrhénskeho mora, rybári sa za ňou s obdivom obzerali. Nezriedka sa zastavila, aby navštívila niektorý z malých gazdovských domčekov a poskytla slovo útechy nejednej zarmútenej matke. Vždy tam nechala pár mincí na vylepšenie mesačného rozpočtu týchto chudákov. Ľudia túto jazdkyňu poznali a milovali ju.

Zvedená vášňou

Na svadbe jej brata 12. novembra 1903 bol ako svedok prítomný aj Gabriele D'Annunzio, v tom čase považovaný za najvýznamnejšieho talianskeho básnika. Alessandra priznala, že sa do neho zaľúbila. Bolo to ako blesk z jasného neba. Od tej chvíle sa častejšie stretávali a Sandra podľahla čaru svojho zvodcu. Pokúšala sa mu uniknúť – veď nebola prvou milenkou tohto básnika – dokonca premýšľala o tom, že sa na istý čas utiahne do kláštora, ktorý jej odporučil prelát Serenelli. Ale k tomu neprišlo, pretože pokušeniu nedokázala odolať. Napriek výčitkám zo strany rodiny sa Alessandra presťahovala k básnikovi, staršiemu od nej o 16 rokov. Takmer štyri roky trval tento vášnivý vzťah, v ktorom bolo bežné aj požívanie omamných látok; čo v tom čase ešte nebolo natoľko rozšírené ako dnes. Podieľala sa aj na iných D'Annunziových nerestiach; čoskoro bola závislá od morfia a zanedbávala svojich dvoch synov.

Kedysi vysoko vážená markíza sa stala pre rodinu škandálom, o ktorom vedelo celé Taliansko, pretože jej otec ako taliansky ministerský predseda bol všeobecne známy. Šľachtická rodina odsudzovala jej správanie, no Alessandru to vôbec nezaujímalo.

Ako 29-ročná ťažko ochorela a musela sa podrobiť trom chirurgickým zákrokom. Hoci sa obávala, že pri operácii zomrie, nenabrala odvahu ukončiť svoj vzťah s D'Annunziom, aby mohla prijať sviatosť. Nemocnicu opustila síce uzdravená, no touto chorobou utrpela jej krása. Čoskoro si všimla, že D'Annunzio sa k nej správa odmerane; už mal totiž vo výhlade nový objekt, ktorý sa chystal získať. Koncom roka 1906 jej dal jasne na vedomie, že v jeho dome už nie je vítaná. Pre práve 30-ročnú Alessandru to bola obrovská bolesť.

Cesta k Bohu

Po návrate do svojej vily pri Gardskom jazere Alessandra opäť nadviazala kontakt s prelátom Serenellim, aby sa u neho vyspovedala. Napísala mu: „Viem, že moja modlitba je príliš nehodná, aby dosiahla až k Bohu. Predsa však sa odvažujem povedať s kráľom Dávidom: ‚Zmiluj sa, Bože, nado mnou. Uzdrav moju dušu, lebo som sa prehrešila proti tebe.‘ Pomôžte mi nájsť opäť cestu, ktorá ma povedie k Bohu, lebo ma veľmi bolí byť vzdialená od neho. Na nič iné nedokážem myslieť.“

Istý kňaz, farár Gorel, poradil Sandre, aby putovala do Lúrd. Bola trochu skeptická, ale nakoniec privolila. Prozreteľnosť to zariadila tak, že 5. augusta 1910 v Úrade pre lekárske pozorovania sa stala svedkom najpozoruhodnejšieho zázraku toho roka, uzdravenia ochrnutého, nevyliciteľne chorého na zápal miechy. Zážitok tohto zázraku sa stal pre hľadajúcu Sandru rozhodujúcim. S veľkou vnútornou sústredenosťou sa u farára Gorela vyspovedala. Nebola to jej prvá spoveď, ale teraz sa v jej živote uskutočnila radikálna zmena. Inému spriatelnenému kňazovi napísala: „Keď myslím na to, čím som bola, a na to, čím som teraz, tak sa nespoznávam. Jedným razom zmizli všetky moje ťaživé myšlienky, všetky moje predsudky. Zázrak môjho obrátenia sa uskutočnil na vyššej úrovni než akékoľvek najpozoruhodnejšie uzdravenie na tomto privilegovanom mieste. Jedným z mojich najväčších omylov bolo moje presvedčenie, že môžem nájsť vieru prirodzenými prostriedkami, svojím vlastným rozumom, vlastným úsudkom a vlastným štúdiom.

Musím priznať, že to všetko nestačí a nie je účinné. Iba Božia milosť môže sprostredkovať vieru ľudskému srdcu a spôsobiť znovuzrodenie k novému životu... Veľmi ľutujem tie roky, ktoré som strávila uprostred vášní, v ktorých som v istom zmysle zúfalo až do krajnosti hľadala uspokojenie, no ľudskú radosť som pritom vnímala ako prchavú a horkú.“

Odvtedy ju už myšlienka na vstup do kláštora neopustila. Ponúkla sa Bohu ako obeta a prosila ho o svetlo. Ťahalo ju to ku karmelitánkam, ako to počula v duši už pri prvom svätom prijímaní, „pretože je to rehoľa pokánia a uzmierenia za seba i za druhých.“

V bezpečnom prístave

V júli 1911 sa 35-ročná šľachtičná vybrala ku karmelitánkam z Paray-le-Monial. Zvolila si Francúzsko, pretože v Taliansku bola príliš známa. Hneď pri príchode do kláštora vnútorne vnímala slová: „Tu nájdeš pokoj.“

Mimoriadnou milosťou pre ňu bolo stretnutie s predstavou, ktorá žila v hlbokej jednote s Bohom. Od prvého okamihu Alessandra cítila, že toto materinské srdce ju chápe úplne do hĺbky.

V kláštore dostala meno sr. Mária od Ježiša. Počas noviciátu zvládala všetky ťažkosti; práve vďaka výnimočnej predstavej a jej citlivej formácii. Obidve sa stali takpovediac jedným srdcom a mladej sestre čoskoro zverili vedenie novíciek. Šesť rokov po vstupe do kláštora bola sr. Mária od Ježiša zvolená za predstavenú.

S tou istou vášňou, s akou kedysi jazdila na koni, teraz žila pre Ježiša. „*Láska uzmieruje a buduje,*“ vravievala často. Bola celkom naplnená túžbou, vyprosovať ľuďom vo svete milosť obrátenia svojou modlitbou a obetou. Popritom myslela na mnohé duše, ktoré – ako raz aj ona sama – hľadajú svetlo. Kňazi, biskupi, intelektuáli a aj kardinál z Paríža prichádzali za ňou do kláštora, aby ju poprosili o radu.

Sr. Mária založila tri nové kláštory: karmelitánsky kláštor vo Valenciennes, kláštor karmelitánok na Montmartri v Paríži a na karmelitánsky kláštor zmenila opustený kartuziánsky kláštor v Le Reposoir (v departemente Haute-Savoie). V ňom prežila posledné mesiace svojho života. Ťažko chorá sr. Mária od Ježiša 2. januára 1931 skonala ako 55-ročná, zaopatrená sviatosťami a s Ježišovými slovami na perách: „*Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.*“

Hoci kedysi bola pri myšlienke na smrť plná strachu a hrôzy, teraz dokázala pár dní pred svojim odchodom do večnosti povedať tieto slová:

*„Pri blížiacej sa smrti cítim niečo, čo som ešte nikdy nezažila:
Božiu prítlačlivú silu, hlad po Bohu.
A chápem, aké ľahké a dobré je ísť k nemu.
Hoci trpím tie najukrutnejšie telesné muky,
no jeho prítomnosťou, ktorá všetko naplňa,
sa moja duša nachádza v neopísateľnom pokoji a šťastí.“*

Prameň: Mario Nantelli, Aufstieg zum Berg Karmel,
Leben der Marchese Alessandra di Rudini Carlotti, Stein am Rhein 1978

Eva a Mária dnes

*P*ríbeh obrátenia Wilsona Lópeza z mesta Manizales v Kolumbii nás vovádza do problematiky, s ktorou vo všeobecnosti nie sme tak často konfrontovaní: do problematiky satanizmu. O svojom obrátení dnes Wilson otvorene hovorí aj na verejnosti. Cíti, že je jeho povinnosťou vydávať svedectvo o sile svätej Eucharistie a o sile modlitby, hlavne modlitby svätého ruženca. „Keď už Ježiš, Boží Syn, bol pokúšaný diablom, o čo viac sme v ohrození my, slabí ľudia. Musíme si byť vedomí toho, že diabol existuje a že v boji proti nemu nikdy neobstojíme sami bez pomoci. Za to, že som sa nestal satanovým kňazom, vďačím Božiemu milosrdenstvu, ktoré ma prostredníctvom Márie od toho uchránilo.“

Wilson bol nesmelým chlapcom, ale aj napriek tomu sa až po uši zalúbil do veľmi pekného dievčaťa. Eriku neustále sledoval. Videl, ako jeho kamaráti s nadšením prijímali všetky jej návrhy; jej príťažlivosťou bol doslova fascinovaný. Jedného dňa zozbieral všetku odvahu a zazvonil pri jej dverách. Srdečne ho prijala a tak sa medzi nimi vyvinulo priateľstvo. Po určitom čase ho pozvala na jednu oslavu. Vtedy sedemnásťročný zalúbený Wilson sa celý nadšený pripravoval na dlhoočakávaný tanečný večer. Erika ho zaviedla do veľkému domu. Na chodbe domu nesvietilo žiadne svetlo a na konci chodby si každý obliekol čierny plášť s kapucňou. Wilson si pomyslel: *„Tu niečo nie je v poriadku“*. Bol však do Eriky zalúbený a aj napriek svojim pochybnostiam ju nasledoval do veľkej jedálne, kde stál ťažký antický drevený stôl prestretý pre dvanásť osôb: dvanásť tanierov, dvanásť pohárov, dvanásť sviec atď. Keď boli všetky miesta obsadené, do miestnosti vkročil muž a začal rozprávať zvláštnou rečou. Erika pošepkala svojmu kamarátovi: *„Buď pokojný, nič sa nedeje.“* Každý z prítomných mu odpovedal tou istou rečou. *„Nieko mi musel dať drogu, ja nie som celkom pri zmysloch“*, pomyslel si Wilson. Začal sa zle cítiť. Zatiaľ čo ostatní rozprávali, on si všimol, že na stole boli krvou nakreslené satanistické znaky. Zrazu sa začal stôl otáčať proti smeru hodinových ručičiek a sviece a poháre sa vznášali asi desať centimetrov nad stolom. *„Zľakol som sa,“* spomína si dnes. Pozeral sa pod stôl, či tam nie je zabudované nejaké zariadenie, ktoré by mohlo tento pohyb spôsobiť, ale nič také tam nevidel. Spanikáril, vstal a chcel z miestnosti ujsť. Za sebou však začul hlboký hlas, ktorý ho vystríhal: *„Keď ujdeš, zabijem Ťa!“* Wilson zostal stáť ako prikovaný. Už nebolo cesty späť!

*T*ento večer v ňom zanechal viac ako len hlboký dojem. *„Keď som na vlastné oči videl, ako dokázali priviesť poháre a sviece do pohybu a aby sa vznášali, pocítil som túžbu tiež to dokázať a tiež mať takú moc.“* Wilson si zaobstaral rozličné knihy o satanizme a čarodejníctve, chcel pochopiť to, čo zažil. Keď sa o tom dozvedel satanistický kňaz, priniesol mu tzv. satanovu bibliu, ktorú Wilson s veľkým záujmom začal študovať. Tomuto novému svetu sa natoľko otvoril, že už po troch mesiacoch dostal od diabla schopnosť hovoriť plynule taliansky, hebrejsky, aramejsky a tiež zvládnuť viaceré mŕtve jazyky. A to ešte nebolo všetko! Dostal aj moc ovládať ľudské myšlienky; vedel, čo si druhý človek myslí a prostredníctvom mágie dokázal myšlienky tohto človeka ovládať natoľko, že ten robil to, čo chcel Wilson.

„Cítil som sa ako superman a vášnivo som túžil vedieť ešte viac. Mal som neutíšiteľný smäd po poznaní a vložil som sa do toho natoľko, že som sa už čoskoro stal vodcom sekty. Chýbalo mi už len povýšenie na satanovho kňaza – úspešná kariéra pre chlapca, ktorý mal len 20 rokov.“

Vo všetkých predpísaných skúškach Wilson obstál na výbornú. Medzi takéto skúšky patrila napríklad aj modlitba k satanovi, dlhá a neprerušovaná až do momentu, kým sa mu démon viditeľne neukázal. Patrilo sem tiež rituálne obetovanie zvierťaťa, zneuctenie premenenej hostie s nasledovným satanským krstom a mnoho iných vecí, ktoré tu z ohľadu nás Vás radšej nechceme uvádzať. Toto všetko sa mu darilo, pretože jeho túžba po moci bola veľká, a od satana dostával stále viac a viac nových schopností. Aby sa mohol stať satanovým kňazom sekty Los doce del Zodiaco (Dvanásti zverokruhu) a založiť si vlastnú skupinu dvanástich „učeníkov“, musel ešte rituálne obetovať človeka. Zvodná Erika ho povzbudzovala: „Prines túto obeť, potom budeš naším vodcom.“ Wilson však váhal: „Keď som bol po prvýkrát svedkom tohto rituálu, vnútorne to mnou veľmi otriaslo aj napriek tomu, že sme boli všetci pod vplyvom drog. Zároveň som však bol tak veľmi posadnutý túžbou po moci, že od tohto skutku, keď som mal obetovať človeka, ma mohol uchrániť len mimoriadny Boží zásah.“

Zachránila ho Mária dcéra

Tento zázrak sa predsa len stal. Bolo to vďaka modlitbe a odovzdanosti istej mladej ženy, ktorá dnes pôsobí ako misionárka v ráde Navštívenia Panny Márie v Japonsku. Wilson hovorí: „Presne v tom čase, keď som sa obetovaniu ľudskej bytosti už takmer nemohol vyhnúť, zalúbil som sa do iného dievčaťa, Erika ma totiž po dvoch rokoch prestala baviť. Pozbieral som všetky svoje magické schopnosti, len aby som Angelu získal. No všetko bez úspechu. Snažil som sa ovládať jej myšlienky, aby sa zalúbila aj ona do mňa, ale nenachádzal som k nej žiadnu prístupovú cestu. Poprosil som teda o pomoc jedného satanovho kňaza, no ani jeho čary nedokázali upútať na mňa pozornosť tohto dievčaťa. V tejto svojej bezmocnosti som sa išiel poradiť so satanovým biskupom.“ „Pozoruj presne, čo najradšej robí ona, a rob to s ňou. Snaž sa chovať tak, ako sa to jej páči.“ To bola jeho odpoveď. „Jeho rada sa mi zapáčila a začal som „študovať“ jej život.“ Každé ráno o šiestej sa Angela modlila ruženec a o siedmej bola na svätej omši. Večer o siedmej sa opäť modlila ruženec. „Povedal som si: Dobré, keď to pre ňu tak veľa znamená, budem to robiť s ňou. Hlavne, že ju tak získam pre seba.“ Zoznámili sa a čoskoro nato pozvala Angela Wilsona na svätú omšu. Nasledoval ju do kostola, aj keď len s veľkým odporom, lebo Angela mala vo zvyku sedávať celkom vpredu priamo pred svätostánkom.

Len čo sa Wilson posadil, dostal obrovské bolesti. Cítil, akoby mu do tela neustále cez všetky póry prenikali ihly. Nedalo sa to vydržať. Vyhovoril sa na bolesti brucha a vyšiel z kostola. Keď vonku začul, ako kňaz s láskou vyslovil slová, *Toto je moje telo* a pozdvihol hostiu, pocítil neznesiteľný odpor a zdalo sa mu, že mu pukne srdce; preto čo najrýchlejšie utekal preč.

Keď sa opäť stretol so svojou veľkou láskou, Angela mu povedala: „Modlím sa za spásu tvojej duše.“ Svoje slovo aj dodržala, no satan vystavil Wilsonovi účet. Od diabla dostal Wilson veľkú moc, ale do získania najvyššej hodnosti mu chýbalo ešte obetovanie človeka. Diabol ho chcel teda k tomuto skutku prinútiť, a tak nechal svojho neverného „kandidáta“ pocítiť, aké to je, keď postupne začne strácať magické schopnosti. Začal sa ťažký duchovný boj. Wilson rozpráva: „Počul som hlasy, ktoré mi hovorili: ‚Zabi sa! My ťa zabijeme! Obetuj sa!‘ Keď som kráčal po jednom moste, vnímal som desivé, strašné slová: ‚Vrhni sa dolu!‘ Táto posadnutosť ma privádzala do zúfalstva. Keď som jedného dňa už chcel tieto hlasy nasledovať, zišiel som na nesprávnu cestu, zabľúdil som a ocitol som sa zrazu pred domom istého učiteľa z našej školy, hlboko veriaceho

a mariánskeho človeka, ktorý ma zaviedol k otcovi Hectorovi, exorcistovi známemu v celom meste.“ Po vykonaní exorcizmu, čo trvalo niekoľko hodín, vyšli z Wilsona traja silní démoni a do jeho duše sa opäť vrátil pokoj.

Čakala ho však ešte dlhá a namáhavá cesta, než sa opäť cítil Božím dieťaťom. Vyžadovalo to od neho veľké úsilie a úplné nasadenie. Svojim rodičom povedal pravdu, často pristupoval k sviatosti zmierenia a ako akt pokánia musel prosiť o odpustenie všetkých ľudí, ktorým uškodil mágiou, prekliatím alebo inými diabolskými praktikami. Členovia satanistickej sekty sa dozvedeli o jeho obrátení a návrate k Bohu, a preto začali špiritistickými praktikami napádať Wilsonovu rodinu.

*I*stého dňa v roku 2004 sa počas modlitbového stretnutia objavil pred dverami jeden zo satanových kňazov. Pripomenul Wilsonovi, že za tento „prečin“ bol nad ním vynesený rozsudok smrti. Nad Wilsonom a jeho rodinou vyslovil strašné kliatby. Rozpútal sa prudký boj, no modlitbová skupina sa nepretržite modlila. „Keď tento duchovný boj vrcholil a ja som cítil, ako veľmi ma to vysililo, začul som zrazu hlas, ktorý odriekal slová modlitby ‚Zdravas‘, Mária‘ a ktorý stále silnel,“ hovorí Wilson. „Cítil som, ako sa spoza mňa vynárala biela, krásna žiarivá ruka držiaca ruženec, a videl som, ako ho položila na satanovho kňaza, ktorý bol ešte stále pri dverách. To už bolo naňho priveľa. Zmizol a nikdy viac sa nevrátil. Dnes ďakujem Panne Márii a všetkým, ktorí ma svojou modlitbou zachránili pred istým zatratením.“

*M*ilí čitatelia, týmto svedectvom nás Wilson povzbudzuje, aby sme dôverovali sile svätej Eucharistie a aby sme sa modlitbou posvätného ruženca utiekali k Panne Márii. Aj dnes sú medzi nami „Evy a Adamovia“, no sú tu aj tí, ktorým na nás skutočne záleží. Ale predovšetkým je neustále s nami Panna Mária a ona zachraňuje všetkých, ktorí sa k nej s dôverou obracajú. Kto žije pod jej ochranným plášťom, zakúsi pravdivosť Ježišových slov: „...a nič vám neuškodí“. (Lk 10,19)

Pre satanistov je 1. november, náš sviatok Všetkých svätých, začiatkom nového roku v letopočte temnoty a zároveň najdôležitejším sviatkom sekty satanistov. Takto to vysvetľuje zakladateľ satanovej cirkvi Anton La Vey (1930 – 1997). Satanisti sa na sviatok Halloween pripravujú rôznymi rituálmi počas piatich týždňov. Wilson dnes varuje všetkých rodičov po celom svete pred touto naoko nevinnou hrou detí v prestrojení. Aj keď deti pritom nemajú žiaden zlý úmysel, predsa im to škodí. „Radšej slúďte vašim deťom o jeden vianočný darček navyše, ale nedovoľte im zúčastňovať sa na oslave Halloweenu!“

Prameň: <https://www.youtube.com/watch?v=LKftiTuZdUU>

39-ročný Wilson je dnes šťastne ženatý, je členom spoločenstva Llamas de María (Máriine plamene) a v katolíckej televízii v Manizales pracuje pre arcidiecézu. Povedal nám, že so svojou manželkou a dvoma deťmi sa snažia každý deň spoločne modliť a chodiť na svätú omšu. Erika sa tiež dokázala oslobodiť spod vplyvu sekty a žije v kresťanskom manželstve. Z dvanástich členov tejto sekty si všetci okrem satanovho kňaza siahli na život. Wilson sa modlí za jeho obrátenie a prosí tiež o našu podporu.

Nezvyčajný pár

Mutsuko Chiara Gokan a Giulio Bardi boli nezvyčajným manželským párom. Svojou úprimnosťou a láskou si vzájomne pomohli získať živú vieru a obrátiť sa ku Kristovi tak, že Chiara dnes môže povedať: „V našom manželstve nám záležalo iba na viere a na speve a pre vieru a spev sme aj žili.“

*M*utsuko sa narodila v roku 1940 ako dieťa japonských rodičov v Mandžusku v Číne. Obaja jej súrodenci zomreli v útľom veku a ona ako 7-ročná sa so svojimi rodičmi vrátila do Japonska. Jej otec, vášnivý hudobník, zapáľil vo svojej dcére nielen lásku k hudbe, ale aj vášeň pre spev. Hoci jej rodičia nepraktizovali žiadnu vieru, malá Mutsuko sa veľmi rada modlievala v záhrade pred šintoistickým oltárom. Keď mala 10 rokov, prostredníctvom jedného protestantského kňaza spoznala Ježiša a evanjelium. No otec jej zakázal udržiavať s kňazom kontakt a bol rád, keď sa s rastúcim vekom rozplynula aj jej detská vieru. Mutsuko nemusela o svojej budúcnosti dlho rozmýšľať. Bolo jej jasné, že chce študovať spev; hoci bola malej postavy a nemala ani zvlášť výrazný hlas. Po základnom štúdiu hudby v Tokiu ju to ťahalo do Európy, pretože elegantný štýl, ktorým na ňu zapôsobili talianski speváci, sa v Japonsku nevyučoval.

Len s ťažkým srdcom nechal otec svoju 21-ročnú dcéru odísť, ale keď po šiestich rokoch v cudzine mala svoje prvé koncerty v Okayame a v Tokiu, bol na ňu hrdý.

Pianistka Maria Cascioli, jej učiteľka v Ríme, ktorú si Mutsuko veľmi vážila, vyškolila jej hlas priam geniálne. Počas pobytu v Taliansku jej snúbenec spáchal samovraždu. Keďže podľa budhistického presvedčenia v takomto prípade príde človek do pekla a Mutsuko chcela za každú cenu svojho snúbenca pred tým zachrániť, utiahla sa do ticha budhistického kláštora, veľa sa tam modlila a rozmyšľala dokonca o tom, že sa stane budhistickou mníškou. Jeden budhistický mních jej ale poradil, aby sa po takom namáhavom a nákladnom štúdiu predsa len venovala spevu a zostala speváčkou; vo svete však mala viesť asketický život, „pretože aj spev si vyžaduje všetko a kvôli spevu sa treba mnohého zrieknuť.“ Mutsuko sa teda vrátila do Ríma, kde pracovala ako prekladateľka a súčasne sa ďalej zdokonaľovala v speve.

„Raz večer po opere,“ rozprávala nám, *„ma domov odprevadil jeden zo spevákov, istý Giulio, keďže býval neďaleko odo mňa. Mal výborný hlas, bol typom hlavného hrdinu, ale napriek tomu sa správal veľmi zdržanlivo a vždy skromne. Rada som prijala pozvanie na nedeľný obed s jeho mamou. Mama Delia, pravá Rimanka, sa odvtedy o mňa starala s veľkou láskou. Každú nedeľu sme sa spolu niekde vybrali, ale ja som ani len nepomyslela na osobný vzťah s Giuliom. Veď bol Talian a ešte k tomu kresťan! Takéto spojenie by môj otec nikdy nedovolil.“*

Mutsuko sa však divila, že Giulio, ktorý sa síce považoval za kresťana, nemal Sväté písmo a ani nechodil do kostola. *„Keď miluješ svojho otca, neprídeš ho domov navštíviť? Kostol je predsa dom vášho Boha; alebo nie? Keď prídem do Japonska, vždy idem najprv do chrámu.“*

Giulia sa to dotklo. Takto sa na to ešte nikdy nepozeral. Už 30 rokov nebol v kostole; podobne ako jeho otec. Nasledujúcu nedeľu mu Mutsuko priniesla darček – Bibliu. Zároveň ho pozvala na spoločnú návštevu Lateránskej baziliky. *„Práve bola svätá omša. Mne tento obrad nič nehovoril, ale Giulio bol po bohoslužbe celkom premenený. Zdôveril sa mi, že slová kňaza mu očistili dušu.“*

 Od tohto dňa Giulio nevyneškal ani jednu nedeľnú svätú omšu. Onedlho povedal svojej japonskej priateľke, že cestou do opery chodí každý deň pozdraviť Pannu Máriu v Bazilike Santa Maria Maggiore.

„Niečo sa v Giuliovi zmenilo,“ všimla si Mutsuko. „Bol vždy dobrým človekom, ale odkedy navštevoval svojho Boha v kostole, začal odpúšťať tým, s ktorými bol už roky pohádaný. Chcel žiť so všetkými v pokoji.“

Medzičasom Giuliova matka zomrela a na jej prianie sa Mutsuko odvtedy denne starala o jej syna. Poznali sa už 6 rokov, keď ju Giulio diskrétno požiadal o ruku. Myšlienka, že by sa pre manželstvo možno musela zrieknuť spevu, ju natoľko desila, že bola zo začiatku zdržanlivá. No keď jej Giulio po čase navrhol, aby sa z praktických dôvodov nasťahovala k nemu, bolo jej jasné: To urobím iba ako jeho manželka. A jeho opakovanú ponuku manželstva prijala. Giulia trápilo, že Mutsuko nie je katolíčkou, ale jeho rešpekt a úcta k nej mu nedovolili, aby sa jej zveril s touto svojou bolesťou. 18. septembra 1983 sa preto zosobášili v Japonsku podľa šintoistického obradu. Mutsuko mala 43 rokov a Giulio 52. Slávnostný civilný sobáš sa potom konal aj v Ríme. Boli veľmi šťastným párom, ktorý spájala aj spoločná vášeň pre spev. Ich život sa odohrával hlavne v opere; začali aj spoločne vystupovať.

 Mutsuko znepokojovalo len jedno: „Ja som pri modlitbe po večeroch kľačala pred sochou Budhu a Giulio pred krížom.“ Jedného dňa sa spýtala svojho milovaného manžela: „Giulio, keď zomrieš, chceš ísť k Ježišovi?“ – „Samozrejme,“ znela jeho odpoveď. „A ja pôjdem k Budhovi, to znamená, že budeme v raji oddelení. To tak nemôže byť!“ Päť rokov to takto trvalo, až do tej doby, keď raz Mutsuko sprevádzala Giulia na nedeľnú omšu a všimla si, že nešiel na sväté prijímanie. „Giulio, prečo nejdeš na prijímanie?“ Váhavo odpovedal: „Žijem v ťažkom hriechu.“ Mutsuko zostala ohromená. Jej láskavý manžel žije v ťažkom hriechu? „Čo si spáchal? Podviedol si ma?“ Ale Giulio neodpovedal. „Choď ku kňazovi na spoveď, potom môžeš prijať sväté prijímanie.“ Ani tieto slová nepriniesli Giuliovi pokoj. „To nestačí.“ – „Čože, to nestačí?! Ale čo si urobil?“ Giulio jej taktne vysvetlil, že nemôže chodiť na prijímanie, lebo nie je cirkevne zosobášený. Mutsuko tomu nemohla uveriť. Príčinou je ona!? Nie! Musí sa stať katolíčkou. A to tak rýchlo, ako je to len možné. Nechce, aby on musel ešte dlhšie trpieť. Tu sa jej Giulio zdôveril, že pri každej nedeľnej svätej omši Ježišovi hovoril: „Počkaj ešte chvíľu, raz ti ju privediem k oltáru.“

 Päť rokov sa teda za ňu modlil bez toho, aby ju do niečoho nútil. Bez jediného slova; len v tichosti prinášal túto obeť. Teraz nadišiel vytúžený a vymodlený okamih. Po krátkej, ale veľmi intenzívnej príprave bola Mutsuko 27. februára 1989 v Ríme pokrstená, prijala sväté prijímanie a sviatosť birmovania. Giulio počas celého obradu plakal od radosti. „V tento deň sa pre nás začalo nebo na zemi.“ Mutsuko si pri krste zvolila kresťanské meno Chiara, lebo chcela nasledovať Giulia tak, ako svätá Klára nasledovala svätého Františka. 22. októbra toho istého roku sa tento šťastný manželský pár zosobášil po tretíkrát; tentoraz sviatosťne v katolíckom kostole v Okayame. Dobrý príklad a Giuliova zdvorilá, pokojná povaha a celé jeho správanie priviedli Mutsukinho otca k myšlienkam o kresťanstve. Vo veku 92 rokov konvertoval na katolícku vieru. A Mutsukina matka si spomenula, že bola vlastne ešte v škole pokrstená misionármi, no vieru nikdy nepraktizovala. Staručkí Mutsukini rodičia až do svojej smrti pravidelne prijímali sviatosti a žili celkom novú, hlbokú jednotu s dcérou Mutsuko Chiarou a jej manželom.

V Ríme Mutsuko spoznala Ježiša ešte hlbšie, a to vďaka istému jezuitovi. Tento jezuita, José Ignacia Tajona zo Španielska, pôsobil štyri roky na misiách v Japonsku. „Keď som pri svätej omši spievala alebo som sa modlila ruženec, vstúpila do môjho srdca predtým nepoznaná radosť. Veľmi rada som sa modlievala na rôznych pútnických miestach a Giulio ma často sprevádzal. Robil to jednoducho z lásky.“ Týmto spôsobom sa v roku 1995 dostali do San Giovanni Rotonda, aby navštívili pátra Pia. Keď Giulio kľáčal pri hrobe pátra Pia, zasiahla ho milosť obrátenia. Dlhو plakal a v generálnej svätej spovedi zanechal pri nohách Ukrižovaného bremeno svojho dlhého života. Tentoraz to bola Chiara, ktorá svojmu mužovi pripravila cestu, aby sa mohol ešte intenzívnejšie stretať s Ježišom a Máriou. Ruženec sa stal neodmysliteľnou súčasťou denného programu tohto páru. Bez neho si svoj deň nevedeli predstaviť. Giulio často čítal Sväté písmo a spolu s Chiarou pravidelne pristupoval k sviatostiam. Počas jednej koncertnej cesty do Japonska v roku 1999 si ho Pán povolal k sebe.

Späť k svojim koreňom

Anton Overmars z Holandska vážne prehodnotil svoj pohnutý život; najskôr ako úspešný obchodník s miliónovým zárobkom a potom ako mních. S Božou pomocou a v súlade so svojou povahou urobil radikálny rez a začal nanovo. Pri rozhovore v holandskej svätyni Heiloo nám tento obľúbený spovedník sám o tom porozprával.

*V*yrastal som v jednoduchej, tradičnej katolíckej rodine v meste Weesp neďaleko Amsterdamu. Doma sme boli traja chlapci. Naša mama, vyučená sociálna pracovníčka, tu bola vždy pre nás. Ako malý chlapec som v nedeľu veľmi rád chodieval s otcom, automechanikom, na svätú omšu. Zbor spieval Ave Mária, z kadidla sa šírila príjemná vôňa. Vtedy sa mi vždy pootvoril kúsok neba, boli to moje prvé zážitky živej prítomnosti Boha a Panny Márie. Koncom 60. rokov som ako 13-ročný videl televízne vysielanie, ktoré sa pre mňa stalo rozhodujúcim. Arnold Bouwmans zo známej početnej katolíckej rodiny rozprával o tom, ako povedal svojmu otcovi, holandskému spisovateľovi, o svojom prianí vstúpiť do kláštora. Ten mu vtedy navrhol: „Tu máš tisíc guldenov,“ čo vtedy predstavovalo celý majetok. „Vezmi si svoj bicykel, choď do Paríža a tam spoznaj život. Keď minieš všetky peniaze, vráť sa domov, a keď ešte stále budeš chcieť ísť do kláštora, tak choď.“ Mladý muž si vzal tisíc guldenov, vydal sa na cestu smerom do Paríža a hneď prvý večer poprosil o nocľah v holandskom kláštore Zundert. A bolo rozhodnuté! Arnold zostal a stal sa trapistom. Toto svedectvo ma hlboko zasiahlo a pomyslel som si: „Takýto mníšsky život by som chcel aj ja!“ Po siedmich rokoch som ako 20-ročný zanechal svoju prácu ošetrovateľa v ústave pre psychicky chorých starých ľudí a plný elánu som nasledoval Božie volanie do benediktínskeho opátstva v meste Vaals. Asi som však nebol na to ešte dosť zrelý. V každom prípade som po šiestich mesiacoch z noviciátu odišiel, pretože som sa cítil ako pochovaný za živa – bez rádia, novín a televízie, odrezaný od sveta. „Byť skrytý a zabudnutý za múrmi, to predsa nemôže byť všetko; a na celý život!“ prechádzalo mi hlavou. Tento polrok v kláštore Vaals však vo mne zanechal nezmazateľný dojem a má vplyv na môj duchovný život i na moje kňazstvo až dodnes. Najskôr som sa na ďalších sedem rokov vrátil k svojmu povolaniu ošetrovateľa, hoci som vedel, že to nebudem robiť celý život.

Muxuse

A skutočne som v osemdesiatych rokoch začal niečo úplne nové. Stal som sa predavačom a čoskoro nato vlastníkom obchodu s darčekom, interiérovým zariadením, dekoráciami, lampami. Spočiatku bol môj životný štýl dosť jednoduchý, ale postupne som stúpala kariérne i finančne stále vyššie: ďalší obchod s interiérovým zariadením, veľkoobchod pre superboháčov, väčšie auto, obrovský luxusný apartmán. V pracovnom i osobnom živote som sa dostával na vyššiu úroveň, pričom mi v skutočnosti nešlo o peniaze. Miloval som svoju kreatívnu prácu a jednoducho som mal cit na to, ako aranžovať vzácne lampy, ktoré nešli pod 2500 eur; extravagantné vázy, obrazy, nábytok, koberce a žiarivé látky, a tým vytvoriť z domov a miestností nádherné feudálne „obrazy“. Neustále som cestoval po krajine k zákazníkom z vyšších vrstiev alebo som hľadal krásne štýlové veci na medzinárodných veľtrhoch – pochopiteľne, vždy vkusne oblečený v talianskej dizajnerskej košeli, farebne zladený s jednou z mojich 150 hodvábných kravát. Zostávalo mi, samozrejme, málo voľného času. V nedeľu som dlho spal, potom výlet do Belgicka a posedenie s priateľmi v reštaurácii alebo krátky výlet do Paríža. Viera zostala bokom. Niekoľko rokov som, na svoju hanbu, nebol v kostole ani na Veľkú noc alebo na Vianoce.

Takto to išlo až do jedného významného večera v novembri 1992. Sedel som sám v mojej rozľahlej obývačke, kde by sa ľahko zmestilo aj 40 osôb a kde len samotné zariadenie antickým nábytkom a obrazmi malo hodnotu 500 000 eur. V televízii práve bežala reportáž o deťoch ulice v Bukurešti. Voľakedy mali domov, rodinu a chodili do školy. Po páde komunistického režimu, následnom nástupe chudoby a pre obrovskú korupciu v celej krajine nachádzali tieto deti svoj domov dokonca vodpadových kanáloch a vdychovali výpary lepidla, len aby tak zahnali pocit hladu. V šoku, ktorý som zažil, sa mi vtedy otvorili oči: Tieto deti mali predtým všetko a teraz nemajú nič.

„Ale čo by sa stalo,“ pýtal som sa bezprostredne, „keby som zajtra všetko stratil: predajne, veľkoobchod, dom, peniaze? Kto by som bol v očiach ostatných a aj v mojich vlastných?“ Zdrvený som si musel priznať: „Nikto!“ Zaoberať sa zariadením domov veľmi bohatých ľudí a predajom drahých objektov milionárom, ktorí nevedia čo s peniazmi; je toto jediný zmysel môjho života? Nie! To som videl na posledných dvoch veľkých projektoch, ktoré som práve dokončil. Jeden mladý muž, krátko pred tridsiatkou, ktorý nepredstaviteľne zbohatol obchodovaním so starým železom, mi zadal projekt: „Anton, zariad’ mi pekne moju vilu. Ty máš vkus, ja nie.“ Ale ja ako osoba a aj samotná vila, to ho v skutočnosti nezaujímalo. Druhá zákazka bola od riaditeľa nadnárodného koncernu. Pred rokmi som mu honosne zariadil jeho vidiecke sídlo. Ale na dôchodku trávil väčšinu času so svojou ženou na cestách a na svojej jachte. Manželia sa presťahovali do rovnako luxusného apartmánu, ktorý som im tiež zariadil ja. Z vidieckeho sídla si nechceli vziať nič. Všetko zariadenie tam zostalo nepovšimnuté; dokonca ho ani nepredali! Vtedy mi bolo zrazu jasné: „Čo si ty umelecky a s veľkou láskou, nasadením a obrovským množstvom peňazí vytvoril, to nemá pre týchto ľudí absolútne žiadnu hodnotu, žiaden význam. Anton, musíš sa vrátiť späť k tvojim koreňom! Späť k tvojmu náboženskému životu a k Bohu, ktorému na tebe záleží natoľko, že ťa dokonca povolal!“

Moje vedomé rozhodnutie pre Ježiša

Nasledovali mesiace hľadania. Aj keď som navonok i naďalej viedol svoj zvyčajný život obchodníka, chodieval som štyrikrát do týždňa večer na liturgiu hodín do Opátstva sv. Pavla v meste Oosterhout, aby som znovu objavil svoje korene. Vo februári 1993, bolo to na Popolcovú stredu, som si doprial celý deň ticha a modlitby, aby som mohol v pokoji rozmýšľať nad svojím životom. Konečne som sa dokázal pomodliť: *„Okej, Pane, keď ma skutočne potrebuješ, tu som! Urobím, čo odo mňa žiadaš. Ale daj, aby som našiel miesto, kde ma chceš mať.“* To bol pre mňa rozhodujúci okamih odovzdanosti a obrátenia môjho srdca; vzdal som sa všetkých mojich vlastných predstáv. O mesiac neskôr, keď som bol v marci obchodne u jedného zákazníka v meste Heeswijk-Dinther a tam som bol o dvanástej na svätej omši v starobyľom kláštore premonštrátov, zrazu ma prenikla nezvratná istota: *„Toto je miesto, kam patrí. Tu musím byť!“* O šesť mesiacov neskôr som tam vstúpil.

V tom čase som mal veľa obchodných stykov a veľmi veľa priateľov z bohatej vrstvy. Ale po tomto mojom rozhodnutí, po „zmene smeru“ som pre nich už viac nebol zaujímavý. Keď sa o mojom rozhodnutí vstúpiť do kláštora dopytal jeden z mojich najväčších dodávateľov, zdanlivo s poľutovaním povedal: *„Ach, aké hrozné, ako to len bude bez teba fungovať!?“* Avšak sotva som mu predstavil svojho nástupcu, otočil sa na opätku a už som pre neho neexistoval. Nakoniec mi nezostal ani jeden jediný z mojich bývalých „priateľov“.

Zrieknutie sa starého života však bola moja vedomá voľba a vedomé bolo predovšetkým moje áno Ježišovi. Všetko, čo som si vzal do kláštora, sa bez problémov zmestilo do mikrobusu. Všetky tie veci, ktoré som predal alebo daroval, mi nikdy nechýbali.

Bol som šťastný v našom kláštore, ktorý nutne potreboval sanáciu: obielené steny zo slamy a hlíny, žiadne kúrenie, žiadna tečúca voda, iba jedna sprcha na chodbe. Zato sme ale my mnísi robili všetko spoločne: pracovali, modlili sa, smiali. Musím priznať, tichý život znamenal pre mňa, dovtedy veľmi aktívneho muža, veľkú zmenu.

Obetou pre mňa bolo tiež to, keď som si pomyslel: *„Teraz by si bol na veľtrhu vo Frankfurte, potom v Miláne a čoskoro nato v Birminghame a v Lisabone.“* Na Vianoce som si dokonca v meste prezeral výklady obchodov so zariadením, aby som sa dozvedel novinky a porovnal ceny. Na druhý rok som si už len spomenul: *„Áno, jarná výstava v Paríži je už za nami!“* Ale potom som už nepremárnil ani len jedinú myšlienku, lebo namiesto toho, čo som predtým s určitým zánietením robil, nastúpilo tak veľa nového, čo ma naplňovalo!

Začal som študovať teológiu, stal som sa diakonom, potom v roku 2001 kňazom a nakoniec som sa stal dušou i telom duchovným správcom vo väznici. Ale to je už iná kapitola. O tom vám porozprávam – ak Boh dá – v niektorom čísle v budúcom roku.

Zobrák Carlo

Niekedy stačí jedno stretnutie alebo jedno slovo, obyčajná otázka, čo otvorí srdce človeka, a on odrazu získa celkom „nový pohľad“ na svet. Tak to v každom prípade zažil Enrico Bernardini, úradník na Ministerstve hospodárstva a financií v Ríme. Hovorí o tom on sám.

*K*aždé ráno nastupujem v meste Aprilia na vlak a o pol hodiny dorazím na stanicu Termini v Ríme. Rýchlo prebehnem staničným námestím a pešo som už o päť minút v práci na ministerstve. Stalo sa to pred tromi rokmi. Ako vždy som sa aj v ten deň ponáhľal, keď ma zrazu oslovil istý zobrák, sediaci na múriku: „Náhlite sa, náhlite sa, vždy sa ponáhľate. Ale kam to tak bežíte? Ty, napríklad,“ spýtal sa, „vieš vôbec, koľko dní v tomto týždni svietilo slnko?“ Zostal som stáť, pretože ma jeho otázka zarazila.

Naozaj som nevedel, koľko dní sme mali slnečné počasie. Bez toho, aby vyčkal na moju odpoveď, pokračoval: „Poviem ti to. Štyri dni sme mali slnko. A čo sme – podľa teba – pre to spravili, aby sme si štyri dni slnko zaslúžili?“ Bol som stále viac v rozpakoch, no zobrák pokračoval: „Slnko je Boží dar pre nás. A čo sme spravili my, aby sme si ho zaslúžili? Vy sa ponáhľate, nepoznáte nič iné, len ako sa stále niekam ponáhľať. Váš život je neustále náhlenie a nie ste viac schopní vnímať iné veci.“ Zareagoval som podvedome a spýtal som sa: „Už si niečo jedol?“ „Nie, mňa do kaviarní nevpustia. Ale ja nechcem jedlo, chcem len, aby si ma vypočul,“ odpovedal. Nato som mu povedal: „Najskôr sa teraz spolu naraňajkujeme.“ A už som aj išiel kúpiť croissanty a kapučíno.

Sadli sme si na múrik a Carlo, tak sa volal, mi vyrozprával svoj príbeh. Bol inžinierom, ktorý po zdravotných problémoch, nesprávnych osobných rozhodnutiach a celom rade sklamaní až po zavrnutie vlastnou rodinou, skončil na ulici. No v porovnaní s mnohými zúfalcami Carlo nikdy neprestal vedome vidieť v živote to dobré a pozitívne. Od nášho prvého stretnutia sme sa vídali denne. Prišiel som vždy o niečo skôr, strávili sme spoločne trochu času a raňajkovali sme. Takto prešlo niekoľko mesiacov a stali sme sa priateľmi. Raz ráno na jeseň 2014 tam však nebol. „Kde je Carlo?“ spýtal som sa jedného zobráka, ktorý mi oznámil: „Je mi to ľúto, ale Carlo dnes v noci zomrel. Zajtra ráno bude pohreb v kostole Najsvätejšieho Srdca Ježišovho.“

Zasiahnutý touto správou a smutný som na ďalší deň šiel do neďalekej Baziliky Ježišovho Srdca, ktorú spravujú saleziáni. Na Carlov pohreb prišlo veľmi málo „normálnych“ ľudí, no zato bol kostol plný zobrákov – okolnosť, ktorá ma veľmi dojala. Predovšetkým sa ma však dodnes hlboko dotýka to, čo P. Stefano, pre mňa neznámy kňaz, vyrozprával v kázni. Podľa jeho slov, Carlo, ktorý bol veriaci a ktorý aj mne často rozprával o Bohu, takmer každý deň navštevoval Baziliku Ježišovho Srdca. Spriatelil sa s týmto saleziánskym kňazom, ktorý sa mu jedného dňa zdôveril: „V mojej misijnej dedine v Keni potrebujeme studňu, pretože tam nemáme vodu. A každý vie: v Afrike studňa znamená život. No chýbajú nám potrebné peniaze.“ Dojatý a so slzami v očiach pridol: „Carlo bol v očiach sveta snáď celkom bezvýznamný, no v Božích očiach bol veľký, pretože všetkých zobrákov a bezdomovcov okolo stanice Termini v priebehu niekoľkých mesiacov presvedčil, aby časť svojich vyžobraných peňazí darovali na môj projekt so studňou. Sám Carlo bez slov daroval najviac a všetko priniesol do kostola.“ Nádherne! Akú lekciu do života mi môj priateľ udelil po svojej smrti! Ešte dnes som dojatý, keď myslím na to, že si núdzu neznámej africkej dediny vzal k srdcu, a uvedomujem si jedno: keď ma vtedy Carlo svojou „slnečnou otázkou“ zastavil, určite ma už dlho pozoroval. Dlhو predtým, ako ma naučil všímať si v živote malé veci; tie, na ktorých skutočne záleží a ktoré majú význam.

Hinduista bozkáva kríž

Ind Gaurav Shroff, dnes už katolícky kňaz žijúci v USA, sa stal zaujímavým príkladom človeka, ktorý prostredníctvom nádhernej kresťanskej chrámovej hudby vstúpil do krásy kresťanského učenia, hoci vtedy o pravom Bohu ešte nič netušil.

Dnes 44-ročný kaplán farského spoločenstva neďaleko Atlanty sa narodil v Nemocnici Svätej rodiny v New Delhi. Keď svojim rodičom žijúcim v Indii pripomína túto udalosť, rád žartuje: „*Mal to byť asi odkaz na moju budúcnosť.*“ V majetnom rodičovskom dome, kde Gaurav spolu so svojimi bratmi vyrastal, si vysoko ctili indické tradície. Kňaz si však na to spomína takto: „*Bola to jedine moja stará mama, ktorá mi rozprávala prastaré príbehy z hinduistického náboženstva.*“ Rodičia uprednostňovali skôr humanistické ako náboženské hodnoty. Po svojom otcovi zdedilo dieťa lásku ku všetkému, čo bolo krásne a dobré, zvlášť k hudbe.

Prvé mesiace svojho života prežil Gaurav na luxusnom predmestí Washingtonu, hlavného mesta USA, kde jeho otec pracoval pre svetovú banku, no rodina sa čoskoro presťahovala späť do Indie. V severoindickom miliónovom meste Ahmedabad navštevoval chlapec renomovanú súkromnú školu, ktorú viedli jezuiti. Bol to zaujímavý fakt, pretože kresťania netvorili ani jedno percento z celkového obyvateľstva. O kresťanstve ako takom nevedel Gaurav, samozrejme, takmer nič; možno iba toľko, že kresťania, ktorých poznal zo školy, mali zvyk pochovávať svojich mŕtvych do zeme, namiesto toho, aby ich spálili, ako je to v hinduizme bežné. Na mladého Gaurava to urobilo veľký dojem. Hudobne založený hinduista, ktorý v domácom prostredí chodil na hodiny klasickej severoindickej hudby, sa pridá k školskému zboru. Takto prišiel prvýkrát do styku s kresťanskou chrámovou hudbou. Celkom ho okúzli jej krása v čase, keď začal študovať v Bombaji geológiu na St. Xaviers-College, ktorú viedli tiež jezuiti. Hneď v prvom roku štúdia zažil Gaurav niečo dôležité a rozhodujúce: 15. augusta 1990 na sviatok Nanebovzatia Panny Márie a v deň indickej nezávislosti sa ako 17-ročný prvýkrát v živote zúčastnil na svätej omši:

„Vznešená hudba na omši ma naplnila nepochybnou istotou Božej prítomnosti. Gregoriánske spevy pozdvihli môjho ducha a vyvolali vo mne údiv z posvätna. Inštinktívne ma priťahovala estetická krása slávenej Eucharistie a tento zážitok ponoril moje srdce do nesmiernej radosti.“

Pod vplyvom tejto skúsenosti sa Gaurav doslova pohrúžil do chrámovej hudby. Chcel sa dozvedieť pravdu o tom, „*čo tak mohlo inšpirovať tvorivého ducha významných hudobníkov, aby skomponovali niekoľko veľkolepých klasických diel na Božiu slávu a ponúkli svoje umenie do služieb liturgie.*“ Veľa hodín svojho voľného času trávil tento študent, fascinovaný chrámovou hudbou, v knižnici, kde sa ako hinduista učil latinčinu výhradne z omšových kníh, aby porozumel gregoriánskym textom a rôznym častiam svätej omše.

„Úplne prvou modlitbou, ktorú som sa po latinsky naučil naspamäť, bola modlitba Gloria. Nakoniec som chodieval aspoň raz za deň, najčastejšie večer, do krásnej vysokoškolskej kaplnky, kde som sa modlieval Sláva Bohu na výsostiach. Iné modlitby som predsa nepoznal!“

Unesený chorálovými omšami sa Gaurav zúčastnil ešte v tom istom roku na polnočnej svätej omši

v katedrále v Bombaji. Dokonca ho tam sprevádzal jeho vlastný otec. A keďže ho stále viac fascinovali slávnostné liturgie, pozvali ho jeho kresťanskí priatelia v nasledujúcom roku na slávenie veľkonočného trojdnia. Upozornili ho však, že k svätému prijímaniu nemôže pristúpiť.

A tak sa mladý hinduista vydal do Katedrály Najsvätejšieho mena Ježišovho, aby sa zúčastnil na liturgii Zeleného štvrtka: „*Nikto ma nepripravil na ‚umývanie nôh‘. Udivene som pozoroval, ako si arcibiskup odložil ornát, klakol si a umýval dvanástim mužom nohy. Nikdy som nevnímam podobnú pokoru u duchovného vodcu.*“ Gaurav začal uvažovať o podstate kňazstva, pretože predstava slúžiaceho predstaveného, akým bol tento katolícky biskup, mu bola cudzia a úplne nová. O deň neskôr, počas liturgie Veľkého piatka sa postavil tento 18-ročný mladý muž do radu, aby sa poklonil krížu. Jeho priatelia ho upozornili len na to, aby nepristúpil k svätému prijímaniu. „*Keď som sa poklonil a pobožkal kríž,*“ spomína živo otec Shroff, „*počul som v srdci jasný hlas, ktorý mi povedal: ‚Zomrel som za teba.‘ Rozplakal som sa a vôbec som sa nehanbil za slzy. A bez toho, aby som porozumel, čo naozaj tieto slová znamenali, bol som si istý, že ma ukrižovaný Kristus miluje. Už viac nešlo o hudbu. Odteraz som chcel viac vedieť o tomto Ježišovi.*“

*G*aurav začal usilovne študovať katechizmus, čítal Sväté písmo a pravidelne chodil na nedeľné sväté omše. V roku 1993, ešte ako hinduista, sa zúčastnil na duchovných cvičeniach. Nočná poklona, keď sa sám modlil pred eucharistickým Pánom, sa opäť hlboko dotkla jeho duše. „*Veľmi silno som cítil Božiu prítomnosť, jeho hlbokú lásku ku mne. Tam, v tme kaplnky, mi daroval svetlo a pochopenie, že môj život patrí Ježišovi, aby som ho spoznal, miloval a slúžil mu. To bolo moje poslanie a povolanie. Cítil som volanie ku kňazstvu.*“

Nasledoval veľmi vážny rozhovor s rodinou o jeho rozhodnutí dať sa pokrstiť a stať sa katolíkom. Nakoniec Gauravov otec súhlasil: „*Pokiaľ neprerušíš vzťahy so svojou rodinou a nebudeš sa silou-mocou snažiť obrátiť nás, máš naše požehnanie.*“ A tak 22-ročný Gaurav prijal sviatosť krstu. Bolo to 15. augusta 1994, presne štyri roky po jeho prvom mimoriadnom stretnutí s Bohom cez chrámovú hudbu. O dva týždne nato letel pokrstený Gaurav do Ameriky, aby pokračoval vo svojom štúdiu geológie na univerzite v Južnej Karolíne. Nasledujúce štyri roky až po magisterské ukončenie štúdia sa však stali – aj pre tamojšiu intelektuálnu klímu a kritické naladenie voči Cirkvi – časom veľkých vnútorných bojov. Aby sa mu veci ujasnili, začal Gaurav ďalšie magisterské štúdium v odbore náboženstvo. „*Bol to však skôr spôsob ako povedať ‚nie‘ Božiemu volaniu, hoci sa vo mne naďalej ozývalo aj počas tejto krízy. Toto ‚nie‘ sa postupne premenilo na: Teraz ešte nie, Pane!*“ s humorom dnes priznáva otec Shroff. „*Pán bol však vždy verný a pod ochranou jeho najsvätejšej Matky som sa neprestal pridržať viery.*“

Áno, Panna Mária držala nad jeho kňazským povolaním ochrannú ruku, a to prostredníctvom kňazskej matky Alžbety, matky jeho miestneho farára, ktorý ho tiež duchovne podporoval. „*Vždy, keď som túto ženu stretol, povedala mi: ‚Modlím sa za teba.‘ A ja som vedel, že to myslí vážne, pretože sa denne modlila ruženec.*“

Keď potom konečne Gaurav Shroff našiel silu prijať kňazské povolanie a spoznal, že ho Boh volá stať sa diecéznym kňazom, viedla jeho cesta do atlantskej arcidiecézy. V júni 2013 bol napokon pre túto diecézu vysvätený za kňaza. „*Moja cesta ku kňazstvu bola dlhá a kľukatá. Pánovo volanie som začul, keď som mal 20 rokov, teda skôr než som bol pokrstený. No dlhé roky som pred Božím hlasom utekal. Keď som mu začal načúvať, bola to pomalá cesta, pokiaľ som prišiel presne tam, kde ma chcel mať Pán... Som si istý, že Alžbetina každodenná modlitba svätého ruženca mi vyprosila milosť kňazskej vysviacky. ‚Modlím sa každý deň za tvoje povolanie,‘ týmito slovami ma často ubezpečovala a aj to tak naozaj robila.*“

Kaplnka Panny Márie, Matky Ježiša Veľkňaza

Dňa 9. marca 2017 konečne nadišiel ten okamih, keď bola slávnostne posvätená zreštaurovaná kaplnka nášho Domu ustavičnej poklony v Civitelle del Tronto. Od začiatku nášho medzinárodného misijného pôsobenia sme mali pranie mať raz dom, v ktorom by hlavnou náplňou bola ustavičná poklona. Srdcom každého misijného pôsobenia je popri slávení svätej omše práve eucharistická poklona. Tu misionár dostáva lásku, ktorú má dávať ďalej. Bez poklony sa misia príliš rýchlo stane sociálnou službou, ktorú však môžu poskytovať aj neveriaci. Niektoré z našich sestier pocítili v sebe počas uplynulých rokov volanie, aby svoj život celkom zasvätili adorácii a aby mohli pred Najsvätejšiu sviatosť prinášať všetky úmysly apoštolátu, Cirkvi, kňazov, ako aj Vaše prosby a trápenia, ktoré nám zverujete. Je to poslanie: v zastúpení za druhých veriť, dúfať, milovať a klaňať sa; tak ako to v roku 1916 naučil anjel fatimské deti. Len na jeseň uplynulého roka nám Boh cez konkrétne okolnosti jasne ukázal, že teraz je ten správny čas.

J. E. Mons. Michele Seccia, biskup diecézy Teramo-Atri, prijal naše pozvanie a ako hlavný celebrant sa zúčastnil na slávnostnej posviacke. Pri svätej omši koncebrovalo trinásť kňazov nášho spoločenstva a na túto slávnosť pricestovala zo Slovenska aj generálna predstavená Matka Agnes. Prišli aj všetky sestry, ktoré pôsobia v Ríme a v okolí. V peknej novej kaplnke, do ktorej kňazi, bratia a sestry investovali tak veľa námahy, sily a umeleckej zručnosti, bolo cítiť hlbokú nadprirodzenú atmosféru. Biskup ocenil a zdôraznil dôležitosť modlitby a dôverného vzťahu s Pánom Ježišom v Najsvätejšej oltárnej sviatosti: „Zverujem do vašej adorácie kňazov tejto diecézy, pretože dnes môže byť Cirkev znovuzrodená len prostredníctvom kléru. Kiežby táto kaplnka bola ďalším ohňom v našej diecéze,“ vyjadril otec biskup svoje pranie.

Pred 64 rokmi Mons. Stanislao Battistelli, jeden z jeho predchodcov, ktorého proces blahorečenia práve prebieha, zaviedol v Terame ustavičnú poklonu. Ale keďže všetky sestry, ktoré pred Oltárnou sviatosťou adorovali, majú vysoký vek a už nezvládnu nepretržitú poklonu vo dne v noci, biskup Seccia vidí ako znamenie Božej lásky a prozreteľnosti, že my toto poslanie budeme plniť ďalej: „Tu sa opäť potvrdilo moje presvedčenie, že Boh nikdy nestiahne svoju pomocnú ruku. Vidím jeho konanie a pôsobenie aj vo vašom spoločenstve.“

Mons. Seccia si vysoko cení život zasvätený Bohu, lebo aj jeho tri tety boli rehoľnými sestrami, dve z nich v aktívnej reholi a jedna u klarisiek. Povedal nám: „Často som sa obracal na nich s mojimi úmyslami a dostalo sa mi od nich veľa pomoci.“ Sám spoznal, akú hodnotu pre duchovný život majú Bohu zasvätené ženy, ktoré svoje povolanie berú vážne. „Preto mi sestry v mojej diecéze veľmi ležia na srdci a každý mesiac im ponúkam jeden deň duchovnej obnovy. Bohu zasvätený život žien, predovšetkým sestier v klauzúre alebo sestier ustavičnej poklony, to sú plúca Ducha Svätého, ktorý dáva dych k vzrastaniu Božej rodiny, Cirkvi.“